

El nou Govern, no és fill de cap maniobra política, sinó la resultant d'una negativa rotunda a cap nova imposició.

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 71 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA, divendres 2 de juliol de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

TEMES D'ACTUALITAT

La darrera crisi

Setmana pròdiga en aconteixements polítics ha estat la que va del nostre número anterior fins avui. Els nostres lectors coneixen al detall, per la premsa d'informació, l'ocorregut amb motiu de la tramitació de la darrera crisi del Govern de la Generalitat—que deu ésser la vuitena o novena en onze mesos—i de la seva solució inesperada. Si es sap llegir entre ratlles, entre la versió C. N. T. i la versió Companys, aviat es veu on hi ha raó.

Les notes radiades pel President de la Generalitat són ben emocionants. Però ho són més, encara, si en lloc de llegir-les, hom les ha sentit. Nosaltres, per la ràdio, les escoltàrem, i la màgia d'aqueix meravellós invent ens les donava en tota la seva intensa i càlida vibració. La paraula viva és sempre insubstituïble, com a mitjà d'expressió del propi pensament; però hi ha vegades que, una sola d'elles, assoleix el cim de l'eloqüència. Qui, que ho hagués sentit, després d'escoltar com el President exposava que no podia avenir-se a la renúncia de les prerrogatives inherents al seu càrrec, podrà olvidar aquell prou! que pronunciava com a compendi del seu pensament? Aquella paraula marcava un moment, que diríem històric, si no s'abusés tant d'aqueix concepte, o no s'emprés impròpiament, puix tot ho és, d'històric. Però es veia que Companys la pronunciava amb dolor, amb pena que li arribava a l'ànima, després de sofriments innombrables.

Una vida com la de Companys, sempre al servei del poble; un temperament com el seu, enormement persuasori; una afinada sensibilitat com la del nostre President, veure's reduïdes al fracàs, i haver de dir aquell prou!, si en devia de tenir de motiu per fer-ho!

Comprenquem, compadim i estimem el nostre volgut President. Estimem-lo, sobretot, perquè si arriba un dia, que bé deurà arribar, en que es pugui parlar sense noses ni perill de fer mal, potser ens adonarem de quina ha estat la sort de Catalunya en aqueixos moments, de tenir presidint els

seus destins una figura senyera com la seva.

Salut, President!

Petita rèplica

Unes notes sobre col·lectivització, aparegudes en un dels nostres números anteriors, han tingut la virtut de produir una aguda i virulenta rèplica per part del Comitè de Propaganda del Sindicat de Barbers de Lleida, i un comentari de U. H. P. de la nostra ciutat.

Es veu que als companys del Comitè, més que res, els ha molestat que diguéssim una cosa certa: que actualment costa l'85 tallar el cabell i abans del 19 de juliol costava 60 cèntims.

Prescindim completament del lèxic fort amb que se'ns respon, puix aixó és propi del xarampió revolucionari, i procurarem recollir certes al·lusions que se'ns dirigeixen.

En primer lloc, no hem escrit que som anti anarquistes, socialistes ni col·lectivistes, i aqueix mot és pura invenció dels companys del Comitè Anti. Però tampoc, simplement, anarquistes, socialistes ni comunistes, puix si ho fóssim, militariem en algun dels grups ideològics respectius, a no ser que volguéssim conrear el confusióisme, cosa que no farem mai. I no creiem que sigui un delictes, mereixedor de qualificatius forts, dir públicament que no se'n és. I encara, cal recordar que en la nota nostra afegíem que cadascun dels fundadors, o principals apòstols d'aqueixes idees, mereixia, com és cert, tots els nostres respectes.

Alltrament, no és veritat que, sobtadament, se'ns hagi despertat cap fòbia, i en funció purament informativa, ens limitem, gairebé sempre sense comentaris, a recollir un estat d'opinió cada dia més fort contra els assaigs fins ara realitzats en aquest ordre de fets.

Que el lector imparcial faci un senzill exemple, i serà ben concloent. Qualsevol dia, el que vulgui, que llegeixi La Rambla, Las Noticias, Solidaridad Obrera, Treball, i seria molt casual que no hi trobés abundosa prosa, moltes vegades emanada oficialment

RICARD PALACIN SOLDEVILA

Avui fa quatre anys, que Ricard Palacin Soldevila ens deixà per a sempre. Al recordar-ho, tots els que havíem conviscut amb ell, sentim en el més pregon de la nostra ànima la repetició dolorosa d'aqueixos moments del seu traspàs.

L'IDEAL amb motiu d'aquest quart aniversari de la mort del conseqüent català i republicà que fou Ricard Palacin, s'honora referent-li aquestes paraules de record, i amb nosaltres, ho fa també la totalitat dels seus amics de JOVENTUT REPUBLICANA DE LLEIDA, de la qual fou un dels primers capdebaners.

de les respectives organitzacions, o signada per persones responsables, en la qual es critiquen, blasmen i condemnem les directrius, mètodes i resultats de les col·lectivitzacions i socialitzacions realitzades abundantament, fins ara. Aqueix fet fa tants dies que dura, que ha arribat ja a crear un estat d'opinió difus que es pot resumir així: les col·lectivitzacions, no van; o van malament.

Tal deu ésser aqueix estat d'opinió, que ahir, dijous, tota la premsa publicava una circular del fiscal de l'Audiència territorial de Madrid.

El que cada dia podem llegir en la premsa específicament obrera, serà un pecat transcriure-ho, a manera de documentació, i sense comentaris, a les nostres planes? Creiem que no. Les notes que, a tal respecte, avui publicuem, parlen prou eloqüentment. Si algun propòsit maliciós moguéssim la nostra ploma, les notes que transcrivim, prou sucoses, anirien amanides amb la salsa d'algun comentari. Però, llevat de rares ocasions, no en fem cap, tenint-hi perfecte dret, puix les reflexions que, amigablement, ens fa U. H. P., ja ens les hem fetes nosaltres mateixos de bon antuvi.

No ens hem deturat a saber si la nostra ascendència arrenca de la tribu de Leví, car no ens preocupa, com a Hitler i al Comitè de Defensa dels nostres barbers, si la nostra sang és ben ària. Tenim altres mal-de-caps, tots plegats, en l'hora present. A més, si resultés que sí, que som jueus, com ho diuen, els companys del Comitè, ens aconsolària de pensar que també ho eren Lenin i Marx, i ho són Blum i potser Stalin. De manera que si fos pecat, aniríem en bona companyia.

No podem ni volem renunciar al nostre indiscutible dret d'informar del que passa, en matèria de socialització; més, si es té en compte que ens limitem a transcriure la crítica que els mateixos treballadors, per mitjà de la seva premsa, diuen públicament. Perquè si a això hi afegíssim el que de boca en boca es diu, serien figures d'altre paner. Però a això hi renunciem perquè no ens plau el conreu d'aqueixa mena de crítica irresponsable.

Ni més, ni menys.

Visió trista

19 de juliol. Militars feixistes i traïdors a la Pàtria es subleven... El poble en armes sufoca el moviment i arrenca de les urpes feixistes la llibertat i l'honor... Segueix la lluita a la resta d'Ibèria amb una guerra cruel i plena d'angoixes. Per guanyar-la cal fer molts sacrificis i es fan. Tothom? No!... Ah! doncs, qui? Els de bona fe, els que lluiten per l'ideal, per la llibertat...

Però a Barcelona, a Lleida i a totes les ciutats de Catalunya, poca cosa ha canviat. Segueixen els cotxes rullant la majoria en mans dels nous propietaris: els pisos de la gran aristocràcia requisats, en poder dels flamants «revolucionaris», el mateix luxe però...

Cafès... plens de cotxes, gent satisfeta del dinar, el cigar a la boca, al costat del grup d'amics que tenen cotxe i influència «revolucionària». Però no havíem quedat que estàvem en guerra? I els sacrificis, on són? Ah! Es que els nous revolucionaris només tenen deu minuts per a pensar en la guerra. I llavors la mateixa rèplica de

(Segueix a la 2.ª plana)